

lig i fuldkommen bestemte Ord. Den ærede Minister søgte at appellere til mig, og til sig selv for at vise, at vi ikke skulde være saa nervøse Folk, der toge os en saadan Tilkjendegivelse saa nær; men jeg tror ikke, at vort Forhold i saa Henseende her ret kan sammenlignes med saadanne Embedsmænds; thi her ere vi jo Alle lige; vi kunne bevare Ultringer, om vi vilde, og vi kunne unblade det, om vi vilde. Noget ganske Andet er det, naar en Embedsmand staar overfor sine Foresatte, og naar hans Stæbne for en Del ligger i den overordnede Bestyrelses Haand, og han desfra faar en Dadel, som ikke kan Andet end være ham krænkende, da er det undskyldeligt, at en Mand tager sig Saadant nær. Der er sagt, at det kommer an paa, om Bedkommende er nervøs, og om han er tilbøielig til at tage sig Noget nær, men Den, der viser det roligste Udre, kan ofte skjule det mest bevægede Indre, medens Den, der viser stor Nervøsitet i det Udre, kan være rolig i det Indre, det er ikke let at slutte fra den One til den Anden. Naar imidlertid en Embedsmand bliver tilkjendegivet en alvorlig Trettesættelse af sine Foresatte, vilde jeg virkelig beklage, om denne Embedsmand ikke vilde føle sig særdeles saaret ved noget Saadant, naar han antog hos sig selv, at det var ufortjent; den blev ham givet. Det vilde ikke undre mig, om mangen Embedsmand lod sig berøre stærkt ved at faa en saadan Trettesættelse; det tror jeg ikke, man kan for tænke ham i. Hvad angaar vor Nervøsitet, veed jo ogsaa den ærede Minister, at vi give hinanden Svar paa Tiltale, og at vi, naar vi ere blevne enige igjen, forhandle den næste Sag venstabeligt med hinanden. Vi kunne forholde os ganske rolige, fordi vi staa ligeberettigede overfor hinanden, og fordi den One ikke har Ret til at give den Anden nogen Tilrettevisning, hvad ogsaa den ærede Formand vil paase, men det gaar ikke an at sammenligne vor Stilling her med en Embedsmands overfor sine Foresatte. Jeg tror næsten, at den ærede Minister kom til at tage Forargelse af min Indledning til denne Forespørgsel, men jeg finder denne Indledning fuldstændig berettiget. Jeg henviste til, hvad der for meget kort Tid siden er blevet anført her i Thinget; da et

Forslag blev behandlet, som jeg har været med til at stille. Det blev, idet man bekæmpede dette Forslag, udtalt, at Embedsmændene ikke overfor Folkethinget havde nogen Garant for at blive retfærdig behandlet, og jeg skulde tro, at dette var en saadan Udtalelse, at jeg ved denne Leilighed kunde have baade Anledning og Berettigelse til at minde derom, og at gjøre gjældende, at det var en uretfærdig Bestyrelse. Naar jeg virkelig kommer til en Overbevisning om, at en Mand paa en eller anden Maade er bleven forurettet, og naar det er en Sag, der angaar et offentligt Anliggende, som jeg er berettiget til at føre frem, spørger jeg ikke, om det er en Husmand, en Gaardsmand, en Børgere eller en Embedsmand; jeg er ligesaa villig til at paatale Noget, naar jeg anser mig berettiget dertil, enten det gjælder en Embedsmand eller en hvilken som helst Anden i Staten; dette har vist sig her ligesom ved flere Leiligheder. Naar Ministeren siger, at der navnlig klages over mig i den Henseende, vil jeg lade Andre dømme derom; jeg skal ikke selv gjøre det, men jeg har altid vidst at anføre gyldige Grunde for, hvad jeg har sagt. — Den høitærede Ministers yderligere Udsvikling beroede jo paa hans Udtalelse om, at en Mand, af hvem man her forlanger, at han skal afholde sig fra Noget, ingen Ret har til at faa skriftlig Meddelelse derom. Der skal være tilbudt ham en mundtlig Meddelelse, men dertil kan jeg ikke sige Noget, thi jeg holder mig ikke til Andet end til, hvad jeg har liggende for mig skriftligt; jeg indlader mig ikke paa Andet. Ministeren har altsaa sagt, at naar en Embedsmand, som har været suspenderet, paalægges at skulle tiltræde sit Embede paany, kan der gives ham den Advarsel: Dersom Du gjør Dig skyldig i Noget, som kan vække Anstød, hvad Du tidligere i lang Tid har gjort, vil det og det ske, og det skal blive meddelt til Ministeriet paany; Følgen er ikke sagt, men den kan man nok tænke sig. Det er umuligt for denne Mand at følge denne Advarsel, thi han veed ikke, hvad det er. En mundtlig Beretning er, som jeg har forklaret, Noget, der baade kan fremsættes paa en utydelig Maade, og som Bedkommende, der giver den, senere kan forklare paa en anden